

Az elveszett megtalálása!

Bibliaolvasás: Ezékiel 34, 1-11.

Alapige: Lukács 15, 1-10.

A múlt alkalommal arról hallottunk tanítást, hogy Jézus beszédének hallgatása, az Ő szavai által meglátjuk elveszett világunk valódi arcát s benne leleplezett magunkat, ami az Isten Fia Jézus és az Isten országa keresésére kell ösztönözzön bennünket életünk teljes idejében. Ugyanakkor Krisztus Jézus hallgatása által belecsoppenünk egy világunktól teljesen különböző, a mennyei világ vonzásába is, ahol menyei Atyaként látjuk meg Istent, magunkat pedig a gyermekeiként és az angyalok leülnek velünk lakomázni. Ma pedig pontosan erről lesz szó!

Urunk példázataiból és az ő személyes jelenléte által tehát egy olyan világot ismerünk meg, ahol a tévedő az eltévedtet, a hibást, a fogyatékkal élőt nem lehet kicserélni, vagy mellőzni. Valljuk be őszintén, hogy amikor ezt halljuk, akarva-akaratlanul megkérdezzük: létezett-e valaha is ilyen világ, vagy létezik-e valahol egy ilyen világ, van-e valahol egy ilyen közösség, mert szeretnénk élni egy ilyen biztonságos világban. Bárcsak ilyen megtalált nyáj lenne a mi vörsberényi gyülekezetünk! Érezzük, hogy ilyennek kellene lennie a családuknak, a társadalmuknak, a mi közösségünknek, de mi nem ehhez vagyunk szoktatva, hanem pontosan az ellenkezőjéhez. Ahhoz, hogyha valami elvész, vagy elromlik, akkor azt kicseréljük, ha valaki megtéved korholásokkal még jobban földbe döngöljük nem pedig a mennyek országába emeljük. Ha valaki téved, lecseréljük, eldobjuk.

Még kisgyermek koromból, a hetvenes évekből maradt meg egy nagyon éles emlék, egy cirkuszi jelenet, a Budapest cirkusz trombitás bohócáról. Éktelenül trombitált. Az őt állandóan kijavító nagy mester elvette tőle a kezdetben hatalmas fúvós hangszert. Valahányszor elvett egyet tőle, a bohóc elővett egy másikat. Hosszú percekig tartott ez. A bohóc egyre kisebb és kisebb hangszereket vett elő bohóc-öltözéke bugyraiból. Csak ennyit mondott: „Van másik!” Mi a közönség pedig hatalmasakat nevtünk e mókás cirkuszi mutatványon¹⁸!

„Van másik!” Ki lehet cserélni, van más hangszer, amelyiken ugyanolyan éktelenül és idegesítően lehet úgymond „zenélni”, bohóckodni! Ez a világ hangja és nem az Isten Fia Jézusé! Isten országában csak megkereséssel, megtalálással és üdvözítéssel lehet „pótolni” az elveszettet! Ez a mennyek országának törvénye és boldog evangéliuma!

Itt a földi világban, ha valami elromlik, vagy ha valaki hiányzik, akkor pótoljuk, csak menjen tovább a cirkusz. Ha valaki erőtlen és már nem bírja a versenyt, akkor könyörtelenül félreállítjuk. Ha valaki koránál, tudásánál, ismereteinél, vagy egyszerűen a külső megjelenésénél fogva gyenge, akkor az ilyentől az orra elől ellopják például a teljes addig felépített életét, vagy a lakását, és hajléktalanná és földönfutó nincstelenné teszik, vagy egy otthonba dobják a „szerettei.” Nem csoda, hogy félünk megbetegedni, megöregedni, elveszni, vagy bármilyen gyengeséget mutatni, mert hiénák ezrei támadnak ránk azonnal. Félelmetes még belegondolni is ebbe a mi világunkba, és valljuk be őszintén, hogy nem is akarunk ilyenként tudomást venni róla, inkább szépnek és jónak hazudjuk azt.

Ünnepet szerzünk magunknak¹⁹ ott, ahol valójában nincs mit ünnepelni. Pénzt adunk azért, ami nem eledel, azért, ami boldogságot adva nem elégíthet meg!²⁰ Duzzogó testvérekként és

¹⁸ Mert úgy vélem, hogy az Isten minket, az apostolokat, utolsókul állított, mintegy halálra szántakul: mert látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek. 1Kor 4:9. A látványosság görög kifejezése itt a **τό θέατρον, -ou** (to theatron ú), melynek jelentései: 1) színház 2) látványosság, színházi előadás, cirkuszi előadás!

¹⁹ Vigasságnak okáért szereznek lakodalmat, és a bor vidámítja meg az élőket: és a pénz szerzi meg mindezeket. Préd 10:16.

²⁰ Miért adtok pénzt azért, ami nem kenyér, és gyűjtött kincseteket azért, ami meg nem elégíthet? Hallgassatok, hallgassatok reám, hogy jót egyetek, és gyönyörködjék lelketek kövérségben. Ézs 55:2.

fiakként nem megyünk el az Isten által szerzett lakomára²¹, ahol viszont van mit megünnepelni. Vagy nagyon is tudomást veszünk elveszett és gonosz világunkról, de szépre és jóra hazudva megpróbálunk alkalmazkodni ehhez az úgynevezett demokratikus többségi tömeg vonzerejéhez, az „erősebb nyer” vastörvényéhez, ehhez a „vérengzőbb túléli” vagy az „el nem veszett méltó igazak” versenyébe hajszolt világhoz.

Mondjam ki, hogy félek gyenge láncszem lenni? Valljam meg, hogy nem akarok a gyenge láncszem lenni, akit azonnal elvesztetté lehet nyilvánítani és tenni, akitől azonnal meg lehet szabadulni, akit azonnal, sőt bohóci nevetések közt ki lehet cserélni? Szép ez a cirkuszi mutatvány, amíg nem a saját bőrömről vagy rólad van szó.

De mi van akkor, ha téged közösitenek ki, mi van akkor, ha te vagy az, aki már senkinek sem hiányzol, sőt a „különcséged miatt” egyenesen már kolonc vagy a többiek számára, ha szálka vagy a körmük alatt, kavics a cipőjükben, ha már nagyon útjába vagy, valamilyen úgynevezett magasabb rendű egyéni, vagy közösségi célnak és érdeknek? A XIX-XX. század történelméből tudjuk, hogy a Marx nevével is megszilárdított társadalomtudomány eszméjének behódolva a szekularizált modern kor nevében százmilliókat küldtek a halálba. Egész társadalmi rétegeket tüntettek el a föld színéről modern kor jólétének nevében. Földi paradicsomot ígértek, de az egy gyökérből való két szélsőséges ideológia és diktatúra, a kommunizmus (1917) és a náciizmus (1938) zászlói alatt a poklot valósították meg. Vajon csak a nagyvilágot uralják az imént leírt törvények és erők? Elszomorító hírem van, nem e bomlasztó erők ott vannak kilencvenkilencek, egyhian százak „tökéletes” gyülekezetében is! Urunk ezt a bűnében és vérben elveszett világot jött el megkeresni, megtalálni és üdvözíteni! Ebben a világban szólít meg, talál meg Igéje és Szentlelke által! Személyesen Ő!

A juhról tudnotok kell, hogy az állatvilág leggyengébb láncszeme. Kész csoda, hogy túlélte az úgynevezett Darwini evolúciót. Pedig akkor még nem létezett semmilyen esélyegyenlőségi és állatvédői szervezet.

A juh a leggyámoltalanabb állat ezen a világon. Ha eltéved, nem olyan, mint a galamb, vagy a kutya, vagy akár egy macska, amelyek így, vagy úgy tájékozódni képesek. A juh önmagától soha nem találja meg a nyájhoz vezető utat, hanem a pásztornak kell elindulnia az eltévedt juh megkeresésére, különben a vadak prédájává lesz. A média felületeken ma már tömegével lehet látni tetováltakat. Egyszer láttam valakit, aki tigrisnek tetováltatta a bőrét, tigriskarmokat tétetett magának és tigrisfogakat. Van, aki kígyót, skorpiót és más fenevadakat tetováltatnak a testükre. Még olyat nem láttam soha, aki juh szeretne lenni. Senki, még a törzsi népek között sincs senki, aki juh szeretne lenni. Mindenki egy erős állatot választ jelképéül, mint amilyen a medve, az oroszlán, a farkas, a szirtisas, de sohasem egy juh.

A juh nagyon ellenszenves egy állat, rettentő sok törődést, egy teljes pásztori életet követel!

Nos ki az, aki elindulna egy ilyen ellenszenves jószágának, az evolúció szégyenének, a leggyengébb láncszemnek a megkeresésére és megtartására? Ki az közülünk, akinek, ha száz ilyen jószága van és egy elvész, elindul a megkeresésére? Talán te, vagy én, vagy talán ő? Nem könnyebb rögtönítélő bíróság elé vinni és a „vessen magára bűnös” címkével ellátva elvesztetté nyilvánítani?

Kedves testvérem, érzed-e a Jézus Kérdésében a fájdalmat, érzed-e, hogy ennek a kérdésnek nincs visszhangja? Erre a kérdésre gondolva érzed-e, hogy milyen világban élsz? Szembesülsz-e azzal, hogy ez a világ, milyen értéket ömleszt beléd. Látod-e, hogy mit diktál ez a világ, és hogy mire kényszerít? Nem csak a náciizmusnak vagy a kommunizmusnak volt úgynevezett új embertípusa, hanem a mai kornak is megvan az úgynevezett „új” embertípusa, aki semmivel sem irgalmasabb az elődeinél, sőt minden elődénél torzabb és félelmetesebb.

Isten országa nem ilyen, és az Isten országának állampolgára se olyan, mint ennek a világnak az embere!

²¹ Erre ő megharaguvék, és nem akara bemenni. Az ő atyja annak okáért kimenvén, kérlelé őt. Luk 15:28.

Jézus ezt a példázatot sok bűnt cipelő, sok bűnösnek mondta el, akik valami egészen mást akartak hallani, mint ami abban a világban volt, amiből ők Jézushoz vonzódtak. Jézus magához fogadta őket és közösséget vállalt velük. Ez egyáltalán nem volt valami természetes cselekedet, ellenkezőleg minden részletében természetfeletti tett volt, mert az egyetlen igaz és szent így szállt alá a bűnbe, a halálba, az elveszettek elveszett világába!

Akkor ez legalább annyira megbotránkoztató volt, mint egy előkelőségnek a hajléktalanokkal asztalközösséget vállalni. Egy ősi rabbinusi szabály szerint a hithű zsidó tanítónak nem szabad az istentelenekkel barátkoznia, még azzal az indokkal sem, hogy őket a Torához közelítse. Jézus tehát a felső osztálybeli vallási és társadalmi hagyomány és szokásrend erődített falát törte át, ezért „törvénytudó” ellenfelei szemében rendbontóvá és felforgatóvá vált.

Számunkra vajon vonzó-e ez a felforgató és rendbontó Jézus? Közel áll hozzánk a bűnösök, az elveszettek, a gyengék, a selejtek és szemétnek sem jó senkik barátja? (1Kor. 1, 26-30a) Képzeld el Jézust a szagos, mocskos és kopottruhás hajléktalanok társaságában. Követnéd-e őt, mint a legjobb barátodat a dicsőséges Isten országáért minden viszolygás nélkül? Júdas úgy döntött, hogy inkább a harminc ezüstöt választja és azokat, akik selyemben öltözve, a mások verejtékén szerzett palotáikban laknak.²² Nem úgy van az a mi életünkben is, hogy mi szeretjük Jézust, de csak a mi barátunknak, mert ha már ő a lecsúszott senkiknek is a barátja, akkor már ebből a Jézusból nem kérünk?

A tiszta és jólöltözött írástudók zúgolódtak! Miért zúgolódtak? Azért, mert Jézus a bűnösökkel együtt evett? Nem! Hanem azért, mert ők erre már nem voltak képesek. Társadalmi rangjuk, maguknak tulajdonított igazságuk, a maguk felépítette valóságuk, velük egy szinten lévő baráti társaságuk, minden oldalról zárt csapatuk és önzettségük törvényei visszatartotta őket ettől.

Társadalmi pozíciójukat ők jobban szerették, mint az Isten Jézusban megjelent valóságát, továbbá jobban szerették önmagukat, mint az irgalmasságot, vagy a személyválogatás nélküli szeretetet gyakorolni. Számukra a bűnösök elveszett élete már semmit sem jelentett, sőt ellenük való támadást jelentett. Úgy fogták fel, hogy azok a vallásos termelés, a hívőtenyésztés selejtjei, éppen ezért nem is kell törődni velük. „Hulljon a férgese!” Ekkor szólal meg Jézus és ezt kérdezi:

- „Mert ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi a jutalmatok? Nem ugyan ezt teszik a vámszedők is? És ha csak atyátokfiat köszöntitek, mennyivel tesztek többet másoknál? Nem ugyan ezt teszik-e a pogányok is?” (Máté 5, 46-47).

A mennyei világ egészen más, - mondja Jézus a példázat csattanójában. A mennyei teremtmények közösségében hatalmas aggódó izgalom van, ha elvesz egyetlen egy bűnös. Máténál azt olvashatjuk, hogy Isten angyalai a megvetett bűnösök őrzői is, akik szüntelenül látják az Atya arcát. A menny megrendül, és elindul az elveszettek megkeresésére, és hatalmas örvendezés van a mennyben, amikor egy bűnös megtalálódik. Nem lehet összehasonlítani azt a mennyei ujjongást azzal a csinálva csinált örömmel, amivel 99 magát igaznak képzelő ember képes vigasság céljából magának lakodalmat szerezni. Bizony! Van az a lakodalom, amiből az ember még az Isten Fia könyörgésére sem akar elmenni az Isten által készített vendégségre! Luk 14:16-24!

Másfelől döbbenetes, hogy az emberek látható világa és a pokoli sötét erői akkor mozdulnak meg, amikor Jézus a megvetett bűnösökre rátalál, meggyógyítja, megmenti és üdvözíti őket! Tehát mindkét, a mennyei láthatatlan világ és a pokoli erőktől átfont látható földi világ is lereagálja a bűnös elvesztését és megtalálását. Ha valaki elvesz a menny hatalmas aggódások között indul el a megkeresésére. Nem úgy a világ, mely szenttelenül hagyja elveszni vagy elvesztésre méltónak bélyegezve küldi a halálba. Másfelől pedig, míg a menny

²² Hát mit látni mentetek ki? puha ruhákba öltözött embert-e? Íme akik drága öltözetben és gyönyörűségben vannak, a királyok palotáiban vannak. Luk 7:25.

felettebb örvend az elveszett megtalálásának a másik fogcsikorgatások²³ közepette kinkeservesen gyötrődik²⁴. Szóval, mi történik a saját szívünkben, mennyei öröm vagy a pokoli gyötrelem?

Kedves testvéreim, az Úr Jézus Krisztus kérdése a hallgatóit egy pillanat alatt „kicsoda” pásztorokká változtatja. Olyan „kicsoda” pásztorra, aki vagy elmegy az elveszett megkeresésére, vagy, ahogyan azt a múlt vasárnap is hallottunk már, semmit sem tesz, hanem az elveszettet kiszolgáltatja a sorsának. Példázatával Jézus nem csupán a hallgatói véleményére kíváncsi, nemcsak döntésre vezet, hanem hatalma Szavával egyfelől jó, vagy mihaszna pásztorra, másfelől elveszett és megtalált juhává is formál! Megtette ezt akkor a hallgatóival ott és akkor, most pedig velünk együtt, velünk cselekszi meg ugyanazt, akik most hallgatjuk őt!

Akkor a barátságot színlelők, Izráel pásztorai, a papok, írástudók és a farizeusok Jézus kérdésére nem feleltek semmit, így pedig a szívükben és lelkükben megváltozva az Isten és az Ő Messiásának esküdt ellenségeivé váltak. Tanuljunk meg ebből, hogy kárhözatos veszélyes az egészen közel jövő mennyek országának Igéit nem visszhangozni, arra ráhangolódva örömmel tovább nem mondani, boldogan tovább nem adni, a Szentlélek erejével együtt nem cselekedni!

Miért hallgattak hát? Azok a farizeusok hallgattak, mert noha lelepleződtek megmaradnak konokságukban. Hiszen tudván tudták, hogy nem fogják keresni az elveszettet, de ezt a halállal szövetséget kötött gonoszságukat nem leplezték le Isten Jézusban látható arca előtt, mert akkor kiderült volna róluk, hogy ők nem pásztorai a nyájnak, mert a jó pásztor életét adja az ő juhaiért. Akkor kiderült volna, hogy ők nem a kilencvenkilencek egy hián százak igaz társasága, hanem azoké, akik egyetemesen elvesztek, hogy igaz legyen a prófétai Ige, mely így szól:

„Mindnyájan elhajlottak; egyetemben elromlottak, nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy sem. Nem tudják-e [ezt] mind a gonosztevők, akik megeszik az én népemet, mintha kenyeret ennének, az Urat [pedig] segítségül nem hívják? Majd rettegnek rettegéssel, mert Isten az igaz nemzetséggel van!” Zsolt 14:3-5.

Istennél nincs elhanyagolható mennyiség, Jézusnál sem! Tenálad, hogy van ez?

A farizeusok felháborodtak, amikor azt is kihallották a Jézus szavaiból, hogy őket, a 99 igazat Jézus képes otthagyni és az elveszettekkel törődni. Vajon nem azért van olyan sok eseménytelen és örömtelen gyülekezetünk, mert Jézus már rég magunkra hagyott a magunk képzelt igazágában, míg ő elment nélkülünk az elveszettek keresésére? Mit tudunk például a cigánymisszióról? Részesei vagyunk-e az országunk legnyomorultabb társadalmának felemelésében? Ma ők azok a bűnösök, akik tódulva vonzódnak Jézushoz!

Jaj nekünk, ha mi ma nem elveszett bűnösökként és juhként hallgatjuk őt! Péter apostol levelében az elszéledt jövevényeket tévelygő juhoknak nevezi,²⁵ akik azonban megtértek lelkük nagy Pásztorához és Felvigyázójához, Krisztus Jézushoz. Én magam is, a saját családom is elszéled jövevény e földön, kinek egyetlen esélye, ha újból megtalál a Pásztor! Ő az igazi pásztor, aki otthagya a menny dicsőségét és közénk született emberi testben, hogy megkeressen, megtaláljon és megtartsa minket.

Nem felejthetjük el, hogy hol és hogyan talált ránk a jó pásztor! Bizony ő a halála által a halálban talált meg bennünket! Nem felejthetjük ezt el, hogy neki mibe került, hogy minket átvigyen a halálból az életbe, e világból az ő országába, ahol számon vagyunk tartva, ahol

²³ Azok pedig ezeket hallván, fogukat csikorgaták (...)! Apcs 5:33.

²⁴ διαπρίω (diaprió) 1) kettéfűrész 2) passzív alak: **gyötrődik**, dühöng, felbőszül

²⁵ Pét. 2, 25

fontosak vagyunk, ahol nem írnak le, nem selejteznek ki, nem dobnak el, és nem cserélnek ki, ahol többé senki és semmi nem ragadhat ki a kezeiből!²⁶

Végül egy utolsó gondolat. A találkozás örömlakomával kezdődött és ugyan úgy végződik. A bűnösök leültek Jézus köré az asztalhoz és az együttlétük a történet végére átváltozott a mennyei lakomává, ahol az angyalok is az asztalnál ünnepelnek a megtalált bűnösökkel együtt.

Nagyon sajnálom, hogyha ez az istentisztelet nem változott át ilyen mennyei lakomává, de hisz én is csak vízzel keresztelek, ahogyan egykor Keresztelő János fejezte ki önmagát. Csak víz! Jézus Krisztus az, aki tűzzel és szentlélekkel keresztelek, ő az, aki megtisztít, és csűréibe takarít. Ne felejtsük el, hogy olyan Urunk és Istenünk van, aki nem tud egyedül, vagy csupán a magukat igazaknak tartókkal együtt örvendezni, hanem csak a megtalált bűnösökkel együtt. Könyörögjünk megtaláltatásunkért. Hívjuk segítségül szent nevét! Ámen.

²⁶ Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem: És én örök életet adok nekik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből. Az én Atyám, aki [azokat] adta nekem, nagyobb mindeneknél; és senki sem ragadhatja ki [azokat] az én Atyámnak kezéből. Ján 10:27-29.